

selja taga ja luges salaja tema silmapisaraid ãra, ja kui ta nägi, et neid nii rohkesti oli, et armuline Jumal temale tema patud wististe saab andeks andma, ütles ta :

„Tule, ma tahau sulle midagi näidata, mis launis on. Ülewel põõningu peal tean ma katutse sees ühe otsa-augu, sealit wõib nature taewasse waadata.“

„Nüüd läksimod nad trepist üles põõningule. Seal paistisid otsa-august kuldsed kütred pühja Peetruse otsaefise peale, nagu lõbutud tulekseled.

„See tuleb tööfest taewast!“ ütles rikas mees wârisemisega.

„Jah“, vastas Peetrus; „nüüd waata sina ta!“ Aga otsa-auf oli liig förgel, nõnda et rikas mees, kes madala kasuga hästi ei tahinud ulatada.

„Sa pead ennast hästi sirgu ajama ja lilliwarwul seisma“, ütles Peetrus. Siis sırutas end mehise niipalju kui wâhe wõimalik, ja kui ta wiimaks otsa-august ulatas läbi waatama, sai ta tödeste taewasse waadata. Seal istus Suur-Jumal oma kuldtrooni peal seest taewatähiti ja pilvi ülemata kauniduses, ja tema ümber kõik inglid ja önisod hinged.

„Oh see on ju ãrarââlimata ilus ja imekannis, et seda maa peal keegi ei mõista arwata! Aga ütle, kes siis see on, kes seal armulise Jumala jalgade ees istub, selg siia poole?“

„See on see waene mees, kes maa peal sinu förmal elas ja sinuga siia üles tuli. Kui ma teile käsku andsin, välja mõtelda, mis teie enesele tahate soowida, ei soowinud tema muud kui üht jalapingifest, et ta selle peale Jumala jalgade ette wõits maha istuda. Ja seda on ta ka jaanud, otse nõnda kui sina oma lossi.“

Kui Peetrus seda sai ütelnud, läks ta wagust ãra, nõnda et rikas mees seda ei märganudki. Sest tema seisid iska alles wagust lilliwarwul ja wahtis taewasse. Küll oli tal raske nõnda seista, sest et ulse-auf wâga förges oli, nii et ta iska lilliwarwul pidi seisma, aga ta ei hoolinud sellist, sest mis ta nägi, oli ãrarââlimata kaunis.

Ja kui jälle tubat aastat mõõdas, tuli Peetrus viimast korda sinna. Seal seisid rikas mees iska alles põõningul lilliwarwul ja wahtis otsa-august taewasse, ja ta oli nii põnewusega wahtimas, et ta jugugi ei märganud, kui Peetrus sisse astus.

Viimaks pani Peetrus temale kõe õla peale ja ütles: „Sa oled nüüd juba faua külalt seisnud. Sinu patud on sulle andels antud; ma tulin sulle järele. Tule kaasa taewasse! — Ets ole nii: finnasaamine olets sul palju hõlpsam olnud, kui sa aga oletsid tahtnud?“

Seda ja teist.

Rüütlise sõõma-sundimisest sõõgilaua al. „Wõike aga ette! — Sõõge aga kõht täis! — Ärge kõhtu poolele jätkle! — Ärge hâbenegi ühtigi! — Sõõge isla sõõge! — Wist ei maitse meie toit teile! — Kõhutäis wõlgu isla, las palju wõi wâhe sõõte! — Oma sõõd, kui sõhu poolele jäätate!“ — Nende ja sarnaste sõnadega sunnitwad wõi julgustawad meie perenased külalist sõõma. — Kuidas on asi sellepoolest muul maailmas? — Lõuna-Prantsusmaal peab pidupereemees, kui pruntpaar juba landa on istunud, külalist uesta ja sealte teiselt taga otsima ja suure waewaga laua juure tollku loguma. — Gröönimaa rahwas arwawad, et neid waestels ja nâlhastels peetalisse, kui nad ilma sundimata peassiwad sõõma, ja hâstlab sellevârast külaline olles suure suunduse waral toitu wõtma. — Teised looduse sülelapsed aga arwawad, et see külalise kohus on, sõõgiandjale seda anu teha, et ta lõid nahla paneb, mis aga ette antakse. Nii panewad talupojad Saksamaal mitmel pool seda wâga pahaks, kui külalised pidul mitte tulriste lere täis ei witsuta. — Teisiti arwawad Mongolid, nende arust see ei sünni, et külaline kaust otsani tühjaks wõi leiwa wiimase paluke se ãra peals sõõma; nemad ei tee sedamõõda mitte „head ilma“, nagu meie pool külalise julgustamisel.